

en Aabenbaring? Er det for meget sagt, at Kristi Menighed har siddet som den udvalgte Flok ved Guds Fodskammel og paa barnlig Vis umiddelbart nemmet, hvad Verdens kloge Hoveder først lidt efter lidt og gennem skæbnesvangre Fejltagelser og Misforstaaelser naaer til at erkende?"

Han vilde fortsætte; men i det samme lød der Trin udenfor paa Gangen, Inger stak Hovedet ind og meddelte, at Hofjægermesterinden og Baronessen ønskede at tage bort.

„Naa ja, saa maa vi slutte for idag,“ sagde Præsten og rejste sig. Og idet han fortrolig lagde Haanden paa Pers Skulder, tilføjede han: „Det har nu rigtig glædet mig at tale med Dem, maa-ske bliver der Lejlighed til en anden Gang at fortsætte vor Debat. Jeg har paa Fornemmelsen, at vi i Grunden ikke er mere forskellige, end at vi nok kunde komme til Forstaaelse med hinanden.“

Netop som de kom ind i Dagligstuen, hvor Damerne opholdt sig, rullede der en Vogn ind i Gaarden.

„Det er Justitsraadens,“ meldte Inger, der stod ved Vinduet. „Gerda og Lise er med.“

Justitsraad Clausen, der var Godsforvalter paa et Grevskab der i Nærheden, hørte til Egnens ivrigste Blombergianere. Som saadan var han ogsaa en af Hofjægermesterindens nære Omgangsfæller, og da det nu viste sig, at Justitsraad-familjen havde til Hensigt at tilbringe Aftenen i Præstegaarden, lod hun og Søsteren sig overtale til ligeledes at blive der. Per, hvem man ogsaa spurgte, vovede ingen Indsigelse, skønt han for sit Vedkommende helst var taget bort. Samtalen med Præsten havde angrebet ham. Om der end ikke havde været noget egenlig nyt for ham i